

Dictada occitana nò 6

Lo 25 de genièr de 2003

De Maria-Odila Dumeaux, *Totjorn tornan las rosèlas*

Paulin èra un drollet de l'uèlh lusent, del pel negre e regde, silenciós coma un gat. Demorava dins un ostalòt escur en plena vila. Un ser, en tornant de l'escòla, trobèt sul camin una flor. Una flor tota roja, salvatjona dins sa rauba fraulhada.

(46 mots)

(Aicí s'arrèstan los pichons.)

Semblava rire tota sola, aquí, entremièg las ortigas e las pèiras d'una paret desbolhada. Paulin s'aprechèt, la gaitèt un moment dançar sus sa cambeta e li bufèt : « Siás polida ! Te vau portar a la Mamà... » E la menèt a l'ostal.

(88 mots)

(Aicí s'arrèstan los collegials.)

Se la teniá davant el e la manjava dels uèlhs. Èra lo primièr còp que trobava una flor aital. Una flor que te donava enveja de rire e de cantar pas que de la veire.

(123 mots)

(Aicí s'arrèstan los liceans.)

Se compreniá ben qu'èra pas estada sonhada per cap de jardinièr. Pustlèu pel vent e pel solelh... « Mamà, gaita aquela flor, es per tu ! — Qué pòrtas aquí ? Ò ! malurós, una rosèla ! Cal pas tocar aquò. Es de poison ! » La Mamà getèt la flor amb las escobilhas e demandèt a Paulin de se lavar las mans còp sec amb de sabon. Paulin se lavèt las mans sens repotegar. Mas oblidèt pas jamai la flor magica.

(198 mots)